

klassieker

01

OMLOOP HET NIEUWSBLAD

DE TRADITIONELE OPENER

58 km · vanuit Zottegem

De Omloop Het Nieuwsblad heeft zijn status niet zozeer te danken aan zijn aparte of heldhaftige karakter, wél aan zijn plaats op de kalender, als traditionele opener van het Belgische wielerseizoen. Hij komt bij het kriecken van de lente, wanneer de wielerman ernaar hunkert om de wielen weer te horen gonzen, zijn favorieten toe te juichen en het bonte peloton voorbij te zien flitsen – veelal in fonkelnieuwe truitjes.

Het verhaal

Vandaag bakkeleien tv-zenders over uitzendrechten, vroeger hengelden kranten naar extra lezers door het organiseren van grote wielerevenementen. Niet zelden ontaarde dat in een regelrechte uitgeversstrijd. Zo kwam het dagblad *Het Volk* in 1945 op de proppen met haar Omloop van Vlaanderen, om de doodsklok te luiden over de Ronde van Vlaanderen, georganiseerd door *Het Nieuwsblad-Sportwereld*. Hoofdredacteur Karel Van Wijnendaele ging echter lobbyen bij de wielerbond en kreeg het gedaan dat de Omloop van Vlaanderen tot Omloop Het Volk werd omgedoopt, wegens te felle gelijkenis met zijn Ronde van Vlaanderen. Met dit feit ontketende hij een krantenoorlog zonder voorgaande. De benaming ‘Omloop Het Volk’ bleef hoe dan ook behouden, tot de krant in 2008 opging in... *Het Nieuwsblad*.

De eerste editie van de Omloop Het Nieuwsblad – toen dus nog ‘Omloop van Vlaanderen’ – vond plaats op 25 maart 1945. Toch lag de doortocht van een wielervedstrijd door verscheidene gemeenten en steden nog lang niet voor de hand. België was dan wel bevrijd, maar elders in Europa woedde de oorlog verder. Organisator-journalist Jérôme Stevens van *Het Volk* kreeg duidelijke instructies. Het traject mocht langs de grote wegen, maar de renners moesten rechts houden en militaire transporten voorrang geven. De officiële goedkeuring kwam er pas enkele uren voor de start. Jan Bogaerts werd de eerste winnaar. Zes jaar later zou hij de wedstrijd een tweede keer op zijn naam schrijven. Nest Sterckx, Jos Bruyère en Peter Van Petegem zijn de recordhouders. Zij wonnen elk drie keer.

Onder het banier ‘Trofee van Vlaanderen’ vormde de Omloop Het Volk in 1957, 1958 en 1959 een tweedaagse met Gent-Wevelgem. De Omloop Het Volk werd verreden de dag na Gent-Wevelgem en trouwens ook uitgetekend op een omgekeerd parcours van Wevelgem naar Gent. Dat kwam de krant goed uit, aangezien het personeel dat voor de wedstrijd moest worden ingezet, in die tijd enkel op zondag vrij was – de zaterdag werd nog gewerkt aan de zondagskrant. Rik Van Looy slaagde er nooit in de Omloop Het Volk te winnen, maar werd wel twee keer eindlaureaat van de Trofee van Vlaanderen. In 1957 won hij Gent-Wevelgem en finishte vijfde in de Omloop Het Volk. Het daaropvolgende jaar eindigde hij zowel op zaterdag als zondag tweede. De Trofee van Vlaanderen ging in 1959 naar Leon Vandaele, dankzij een zege in Gent-Wevelgem en een vijfde stek in de Omloop.

De strijd om de eerste wedstrijd van het seizoen werd kort na de oorlog hard gespeeld. Pas vanaf 1961 zou de Omloop de vaste ouverture van de Belgische wielergekte worden en sinds 1962 wordt hij altijd op een zaterdag verreden. Zo vroeg op het jaar is het logisch dat de semiklassieker regelmatig krijgt af te rekenen met barslecht weer. In 1986 en 2004 werd hij zelfs, wegens hevige sneeuwval, helemaal niet verreden. Omdat *Het Volk* er (in de Forelstraat) was gevestigd, leek Gent van meet af aan de logische start- en finishplaats. In de loop der jaren werd enkele keren afgeweken van het stramien, met onder andere de finish in Lokeren, maar intussen werd de traditie in ere hersteld. De Muur van Geraardsbergen mocht dan wel legendarisch worden door de Ronde van Vlaanderen, maar dankzij ‘ontdekker’ Jérôme Stevens zorgde de Omloop in 1950 wel voor de primeur door als eerste met een peloton renners over de kasseienbult te trekken.

De route

1»2 Je verlaat het **parkeerterrein 0** langs het stedelijk sportstadion Jules Matthijs, de thuishaven van KSV Sottegem, naar de hoger gelegen Kastanjelaan. Daar kies je, bij een bloemenzaak met witte gevel, de derde straat links. Die leidt naar een grote weg, waar je andermaal naar links fietst. De weg (zonder fietspad) blijft lichtjes klimmen. Op het hoogste punt draai je rechts de Jasmijnstraat in. Je komt bij een T-punt en fietst naar links. Al vlug krijg je het kerkje van Godveerdegem in het vizier. De betonweg loopt door een lichtgolvend landschap en die blijf je volgen tot bij de kerk van Erwetegem, die als het ware met de rug naar je toe staat. Daar gaat het links,

richting Brakel. Eindelijk is er voor fietsers in een aparte strook voorzien. Je komt voorbij het centrum voor kinderzorg Zonneheuvel en blijft de N462 trouw, ook als die een wijde bocht naar rechts maakt. Voorbij een brug over de spoorweg wordt het verhoogde fietspad een smalle fietsstrook. Na een S-bocht kijk je uit naar een bushokje en een wegwijzer naar Sint-Maria-Lierde. Je moet er namelijk dezelfde richting uit. Langs deze betonweg kom je bij het witgroene **bordje 24 van het knooppuntennetwerk** . Je peddelt er rustig door naar knooppunt 23.

Tussen start en aankomst op het Sint-Pietersplein in Gent pleistert de Omloop Het Nieuwsblad voor het grootste deel in het zuiden van de provincie Oost-Vlaanderen. Al na goed 30 km bereiken de renners Zottegem, de zogenaamde ‘poort’ naar de Vlaamse Ardennen. Zo’n beetje naar het voorbeeld van de Amstel Gold Race zijn vanaf daar een aantal lussen uitgetekend, eerst richting Geraardsbergen, vervolgens naar Ronse en Oudenaarde. Het ‘epicentrum’, waar het parcours telkens weer terug komt, is de kasseistrook van de Haaghoek. In onze versie van de Omloop fietsen we deze lussen niet over de volledige afstand, maar blijven we, helemaal in de geest van de wedstrijd, wél rondom dat epicentrum toeren, zodat je toch de belangrijkste passages onder de wielen krijgt. Zo zet je vanuit Zottegem koers richting Michelbeke en Zwalm, waar je inpikt op het parcours.

2»3 5,1 km Waar de betonweg bij een huis met witte gevel naar links zwenkt, fiets jij rechtdoor de Vijfstraat in. Je blijft dus het bordje naar het knooppunt 23 volgen. Langs deze smalle asfaltweg krijg je rechts een mooi uitzicht op een valleitje en een heuvelrug. Je daalt naar een kom waar je plots vier richtingen uit kunt. Je kiest voor het tweede straatje links, bij de zitbank en het kapelletje. Een smalle weg duikt een donker bos in. Wees voorzichtig, want de bestrating heeft zijn beste tijd gehad. De ene keer duwen boomwortels het asfalt omhoog, een andere keer ontwijk je een ferme put. Tegelijk steken er flink wat linke bochten in deze afdaling. Je komt bij een T-punt met een verkeersspiegel. Je moet er rechts, het straatnaambord staat vlak voor je neus: ‘Elverenbergstraat’. Dit golvende parcours blijf je volgen en na een zoveelste knikje daal je naar een grotere weg, de Kasteeldreef. Je stuurt er naar links, voorbij het kasteel van Lilare. Net voorbij het brugje over de Zwalm, bij de bushalte ‘Meierij’, kies je rechts het pad (naar knooppunt 15) dat verboden is voor gemotoriseerd verkeer. Langs dit mooie traject door de vallei merk je rechts de flanken van de Berendries. Het fietspad mondt uit

bij het oude stationspleintje van Michelbeke. Je rijdt er links, richting café De Zwalmbond en **Stella Matutina** 3, voorwaar een grote school voor zo'n klein dorp.

Het achttiende-eeuwse kasteel van Lilare is een overblijfsel van de gelijknamige heerlijkheid die al in de twaalfde eeuw werd vermeld. Het bevindt zich op het grondgebied Sint-Maria-Oudenhove, een deelgemeente van Brakel. Het prachtig gerestaureerde poortgebouw met de boerderij is gaaf bewaard gebleven, zoals het in de vijftiende eeuw werd opgetrokken. Het draagt de wapenschilden van Pieter Frans en Idesberga Blondel, de baronnen van Oudenhove. In 1938 werd het kasteel verkocht aan de Zusters van Sint-Franciscus van Assisi, die er een lyceum voor meisjes oprichtten. Het terrein zelf is privé, maar zowel de statige dreef als het poortgebouw zijn goed zichtbaar.

Het fietspad dat je net voorbij het kasteel van Lilare opdraait is het tracé van de vroegere spoorlijn die Zottegem verbond met Brakel en Elzele (Ellezelles). Vooral arbeiders uit de streek maakten gretig gebruik van het zogenaamde 'Fosttreintje' om dagelijks te gaan werken in de steenkoolmijnen van de Borinage. De spoorlijn werd in 1963 afgeschaft, maar de herinnering aan die pendelarbeid is gebleven, want het traject staat bij fietsers bekend als het 'Mijnwerkerspad'.

3»4

7,2 km

Je fietst het dorpscentrum door en houdt bij een vluchtheuvel (en De Vierklaver) rechts aan. Het gaat richting Elst en knooppunt 12. Even verderop merk je links een opmerkelijke villa, het Witte Huis op Michelbeekse schaal, van de bekende politicus Herman De Croo. De betonweg blijft langzaam klimmen en wordt voorbij een rotonde een asfaltweg. Je blijft alsmaar rechtdoor fietsen, ook als je bij taverne 't Hoekske en knooppunt 89 voorzichtig de grote weg dwars oversteekt. Op de Pottenberg neem je de eerste straat links, richting knooppunt 70. Dit is de Leberg, die in vele wedstrijden wordt beklommen, maar jij neemt hem nu in omgekeerde richting. Aanvankelijk daalt het langzaam, maar bij een wit huis wordt dat plots stevig én bochtig. Beneden merk je links het bord van de bebouwde kom 'Zegelsem', maar je draait er rechts, de kasseien van de Haaghoek op. Het hotst nu voor ruim 2 km en het reliëf is voor geen meter vlak. In het gehuchtje met dezelfde naam blijf je rechtdoor de stenen trotseren. Na een bocht voorbij een grote boerderij komt het kerkje van Sint-Kornelius-Horebeke in beeld. De kasseiweg daalt, maar loopt vervolgens toch weer aardig bergop. Verlost van alle gedaver ben je pas bij een betonweg, waar je naar links rijdt en even

verderop rechts, bij knooppunt 75, het Sint-Korneliusplein opdraait. Het strookje kasseien aan de basisschool en het **witte kerkje 4** ligt er gelukkig iets beter bij.

De jongste jaren onderging de openingklassieker een grondige facelift. Dat gebeurde onder andere door toedoen van ‘designer’ Peter Van Petegem, de ex-renner die hier in de buurt woont en voor wie de Vlaamse Ardennen geen geheimen hebben. Liefst drie keer laat hij tijdens de Omloop Het Nieuwsblad de renners langs de Haaghoek komen, wat de kasseistrook extra pigment geeft. Het is een relatief lang traject en door het golvende profiel best wel zwaar. Echte kasseivreters pezen hier stevig door en trekken niet zelden het peloton in flarden. Overigens is de Haaghoek ook fel in trek bij andere wedstrijdorganisatoren, meestal in combinatie met de Leberg.

4»5

5,1 km

In Sint-Kornelius-Horebeke krijg je voorbij een bioboerderij weer beton onder de wielen en wordt de weg smaller. Voor je uit zie je de bakstenen schoorsteen van brouwerij Roman, maar zo ver fiets je (net) niet. De weg krult zich naar rechts en klimt tot bij een grote weg, waar je, bij de kinderopvang Mamalie, naar rechts moet. Al vlug bereik je Sint-Maria-Horebeke. Net voor het kerkje, bij een hoekhuis met een torentje, kies je links voor de kasseien langs de kerkmuur. Aan bistro Horenbecca duik je links het asfaltwegje Rokegem in. Voorbij het rustoord De Vlaamse Ardennen volgen kort na elkaar twee splitsingen. Telkens volg je zowel de pijltjes van de Watermolenroute als die naar knooppunt 64. Je fietst dus eerst links bergop, bij de volgende tweesprong rechts bergaf. Je geniet nu van een lange, zachte afdaling die leidt naar het kerkje van Korsele – een beetje verscholen achter een boom en een hek. De straat, genoemd naar het gehucht, blijft lichtjes dalen tot bij het T-kruispunt met de Smarre. Je moet er links, maar verlaat amper enkele pedaalslagen verderop al deze tweebaansweg om rechts – amper zichtbaar, maar net voor het bord ‘Restaurant Mechelse Koekoek’ – de **Molenberg 6** op te draaien.

Het lijkt op het eerste gezicht nauwelijks een weg, die Molenberg, waar je bovendien eerst nog, rakelings langs een watermolen, over een smal brugje moet. Geen wonder dat deze bult in een wedstrijdssituatie zo gevreesd wordt. Niet zozeer de helling zelf – amper 450 m lang aan 7%, met een knikje van 14% – maar wel de rush ernaartoe is berucht. Precies omdat het peloton van een tweebaansweg als het ware een trechter induikt, wil iedereen als eerste dat smalle kasseistrookje op. Amper een paar renners kunnen voluit de bocht nemen, de rest moet

in de remmen. Het gevolg laat zich raden. Wie achter in de groep rijdt, staat aan de voet van de Molenberg letterlijk geparkeerd en verliest kostbare tijd.

Net voor de Molenberg eraan komt, ben je dus langs Korsele of de zogenaamde 'Geuzenhoek' gereden en dat is een curiosum. Het is namelijk de enige plaats op het Vlaamse platteland waar vanaf de Hervorming in de zestiende eeuw tot vandaag een autochtone groep protestanten continu is blijven bestaan. Naast het protestantse kerkje staat het geboortehuis van Abraham Hans, de auteur van een gigantisch oeuvre van romans en kinderboeken (de zogenaamde 'Hansjes'). Het is nu een museum (Abraham Hansstraat 1, Horebeke, tel. 055 49 92 64, www.museumabrahamhans.be).

5»6

5,8 km

'Wegdek in slechte staat', zo luidt het op een bordje. Je ondervindt aan den lijve dat dit niet gelogen is, want de kasseien van de Molenberg liggen er inderdaad zeer slecht bij. Net voorbij het brugje lees je links, op de gevel van het restaurant, een gedicht van Willie Verhegghe: 'De Ronde in Zwalm dat is spektakel op de Molenberg / het angstaanjagend kraken en knarsen van kettingen / ...' Voorbij een gele huisgevel krijg je gelukkig asphalt, na de bocht naar rechts beton onder de wielen, maar de weg blijft lichtjes stijgen – een uitloper die zelfs een echte renner pijn doet. Echt boven ben je pas bij het kruispuntje aan knooppunt 64. Voor je uit zie je de Vinkemolen. Je leest er andermaal een wielergedicht, dit keer van Johan De Smet. Het is een acrostichon: de beginletters van de versregels vormen, van boven naar onderen gelezen, 'Ronde van Vlaanderen'. Wat verderop volg je bij een tweesprong links 'Kouteren' en kom je bij een wit kapelletje en het imposante Hof te Wijlegem. In deze schilderachtige buurt tref je knooppunt 59. Je rijdt er naar rechts en volgt nu het wegje dat zich door het pastorale landschap slingert, richting knooppunt 4. Je dwarst de grote weg en fietst rechtdoor. Zoals je afleest van de wegwijzer leidt deze tweebaansweg naar Roborst. In het dorpscentrum vallen de kasseien best mee en draai je tussen kerk en kasteelmuur links mee. Je houdt vervolgens rechts aan, daalt naar café 't Bareelke en de spoorweg. Daar voorbij kom je aan het **brugje over de Zwalm 6** en dan begin je aan de roemruchte kasseien van de Paddestraat.

Roborst heeft een knus pleintje dat beschermd is als dorpsgezicht; het wordt gedomineerd door de Sint-Dionysiuskerk, een (privaat) kasteel met park en een bronzen beeld dat verwijst naar die plaatselijke teelt: de waterkersplukster. Buiten het dorpscentrum en net buiten je parcours werd een brouwerij van 1812 gerestaureerd tot een hotel-restaurant met een opmerkelijke naam: 't Blaffend

Konijn! Je komt wel langs de sloten waarin waterkers wordt gekweekt. De oude Grieken wisten het al: dit plantje is een pittige doorsmaker met een positief effect op de gezondheid. Bij Cressana proef je de weldaden van waterkers. Roborst maakt deel uit van het pastorale heuvellandschap van de Zwalm, dat een uitloper is van de Vlaamse Ardennen. Het is een fiets- en wandelgebied bij uitstek. Sinds 1977 is Zwalm ook de naam voor de fusiegemeente die twaalf piepkleine, vaak idyllische dorpjes tot één geheel versmolt. Ten slotte is er ook de beek – of is het een ‘riviertje’? – die haar naam aan de streek gaf. Het brongebied van de Zwalm bevindt zich in het Brakelbos en amper 22 km verderop vloeit ze al in de Schelde. Door haar zijbeken en het grote verval neemt de Zwalm over die korte afstand toch behoorlijke proporties aan. Om overstromingen tegen te gaan, zijn zowel de Terbiest-, de IJzerkot-, de Bost- als de Zwalm molen uitgerust met een klepstuw.

6 » 7

10,5 km

Tijd om het echte flandriengevoel te ervaren, want je hebt nu bijna 4 km kasseiwegen voor de boeg, zij het wel in twee schuifjes. De Paddestraat slingert zich links omhoog en wijst je bij knooppunt 3 het vervolg van deze Viae Romanae aan. Het dokkeren beu durven snoodaards vanaf daar al eens in het gootje te rijden. Als je eenmaal het provinciaal museum en de Taberna Romana voorbij bent gereden, ben je verlost van de Paddestraat en draai je rechts – onder het ‘goedkeurend oog’ van een grote, bronzen Caesar – het dorpsplein van Velzeke op. Waar de weg naar rechts zwenkt, draai je bij een hoog huis naar links en begin je aan deel 2 van je flandrienavontuur. In de Lippenhovestraat loopt het eerst lichtjes bergop, dan weer bergaf. Bij twee kruispuntjes fiets je rechtdoor en pas aan het eind van de kasseien draai je naar links. Deze betonweg heet de Lippenseweg. Bij het kruispunt met de N46 fiets je rechtdoor. Deze weg blijf je nu een hele tijd volgen. Het is uitkijken naar de bushalte ‘Evelandweg’ en een zeshoekig bordje ‘Rodeland 2’. Deze route gaat er naar links en jij doet hetzelfde. 800 m verderop kom je bij het gele straatnaambord ‘Houte’. Links merk je een elektriciteitscabine die als het ware midden op een kruispunt staat. Vlak ervoor moet je rechts de Cijnsweg in. Die leidt naar het T-punt met de Pontslag. Ook hier volg je de Rodelandroute en fiets je dus naar links. Het is langs de Frankenbos een draaien en keren, tot je naar een lange haag rijdt die dwars in het open landschap staat. Bij dit T-punt stuur je andermaal links. De weg blijft Frankenbos heten. Langs de stoeterij Ariane bereik je een klad huizen en de N415, die je links opdraait. Dit is voorlopig nog een asfaltweg met een

veilig fietspad. Dat verandert bij een wit hoefetje, waar ook het bordje **'einde fietspad'** 7 staat. Net als de renners begin je hier aan de kasseien van de Lange Munte, een strook van liefst 2,5 km.

De Paddestraat is een deel van de Romeinse heirbaan die ooit Boulogne-sur-Mer met Keulen verbond. Ze is echter vooral bekend bij wielertoeristen en koersliefhebbers. Niet voor niets staat aan het eind, bij het museum, een kunstwerk met kassei in een wiel verwerkt. In 1973 kwam de Ronde van Vlaanderen hier voor het eerst langs en sindsdien is de 2,4 km lange kasseitrook opgenomen in diverse wielervedstrijden, vaak in combinatie met de kasseien van de Lippenhovestraat. Dat zorgt ter plekke, en zeker tijdens de Ronde van Vlaanderen, voor een enorme volkstoeloop. Van de Moriaan tot de Taberna Romana mag je hier jezelf een Tom Boonen in het diepst van je 'velodromen' wanen – zij het zonder publiek...

7»8 De weg loopt lichtjes bergop, maar aanvankelijk zijn het al bij al 'vriendelijke' klinkertjes die je onder de wielen krijgt. Dan meldt een bord dat het 10,4 km wegdek vervormd is over de volgende 2 km. Het klopt helemaal met de werkelijkheid, want het wordt alsmaar driester met die Lange Munte – die intussen officieel 'Staatsbaan' heet. Nog 500 m hotsen, zo luidt het als je het grondgebied Dikkelvenne bereikt. Bij het kruispunt met de N444 ben je eindelijk uit je lijden verlost. Je fietst er schuin naar links, richting Brakel en Zwalm, en blijft links op het fietspad. Je bekomt van het kasseigeweld tijdens een zalige afdaling naar Beerlegem. Bij brasserie De Klokke en het kerkje kronkel je mee naar links, richting Brakel. Je blijft de grote weg nog een tijdje volgen, voorbij 't Jagershof en een wijde bocht. Waar een bordje het einde van de bebouwde kom van Beerlegem aanduidt, moet je naar links. De smalle Koornbloemstraat is moeilijk zichtbaar, ze bevindt zich opzij van een wit huisje en duikt vervolgens een golvend landschap in. Je komt bij een boerderij en knooppunt 50, waar je rechts de Olmkensstraat (en dus richting knooppunt 1) kiest. Aan het eind stuur je links bergaf, recht naar een kapelletje toe, waar je nu rechts afdraait. Even verderop wordt Hoeksken een rustige tweebaansweg. Die blijf je onveranderlijk volgen, tot je bij een hoeve naar rechts, richting Zottegem en Velzeke kunt. Dit is de Schoolstraat. Aan het eind ervan, bij een bushalte, rijd je links, daarna neem je de eerste straat rechts. De Lindebeekstraat biedt een wijds gezicht, maar net als je denkt de vallei in te duiken, moet je links een smal straatje in – het bordje staat rugge- lings naar je toe. Het blijkt de Pierkenstraat te zijn en die brengt je bij café Parasol en **knooppunt 2** 8. Je fietst er naar rechts, naar knooppunt 6. Bij de

verkeerslichten gaat het rechtdoor en freewheelend kom je een tweede keer op het Romeins Plein van Velzeke. Jawel, Caesar staat er nog...

Na het kronkelen en klimmen in de Vlaamse Ardennen volgt in de Omloop Het Nieuwsblad een relatief vlakke finale. Op de terugweg naar Gent vormen de beschermde kasseien van de zogoed als kaarsrechte Lange Munte de laatste hindernis. Ze liggen op exact 20 km van de finish; dé ideale plaats om een beslissende aanval te lanceren. Zo liet Philippe Gilbert in 2008 op deze 2,5 km lange kasseistrook zijn laatste medevluchters achter, om solo door te stomen naar Gent en zijn tweede zege in deze wedstrijd te behalen. Twee jaar later probeerde Gilbert het op exact dezelfde plaats opnieuw, maar dit keer werd hij gecounterd door Juan Antonio Flecha, die de Belg vervolgens prompt uit de wielen kletste. De kasseien van de Lange Munte zijn dan ook genadeloos.

8»1 Waar je in Velzeke bij de eerste doortocht links de kasseien van de Lippenhovestraat 'koos', fiets je nu rechtdoor. De Breugelstraat daalt in een wijde bocht om een vijver en zet dan koers richting Strijpen. Het fietspad is ronduit erbarmelijk. Aan de kerk draai je mee naar links en kom je bij de N454, waar je weer naar links rijdt, richting Zottegem. Een poosje kun je er op een verhoogd fietspad terecht, plots niet meer, dan weer wel. Je komt bij het T-punt met de Meerlaan in het centrum van Zottegem. Je fietst er naar rechts en meteen weer naar links, de Molenstraat in. Aan de basisschool Sint-Barbara wordt je al de weg gewezen naar de Bevegemse Vijvers. In de smalle Trapstraat volg je dan weer, schuin links, de pijl naar het ziekenhuis. Aan het eind van de Sint-Annastraat gaat het naar rechts, daarna fiets je over de spoorbrug rechtdoor. Waar de weg naar rechts zwenkt, zie je links andermaal een pijltje naar de **Bevegemse Vijvers**. Je herkent de dubbele bomenrij van de Kastanjelaan en voorbij café Sportstadion daal je naar de **parking van het stedelijk sportcentrum 1**, waar jouw Omloop Het Nieuwsblad erop zit.

Tussen beide kasseistroken – Paddestraat en Lippenhovestraat – in ligt Velzeke.

Vandaag is het een bescheiden dorpje, in de Gallo-Romeinse tijd een bloeiende nederzetting op een kruispunt van heirbanen. Dat blijkt uit de vele archeologische vondsten, verzameld in het boeiende Provinciaal Archeologisch Museum (PAM). Er is aandacht voor de levenswijze, de economie, wegen en watervoorziening, geneeskunde en hygiëne, kledij en opsmuk in die tijd, tot zelfs een siertuin met Romeinse flora (PAM, Paddestraat 7, Velzeke (Zottegem), tel. 09 360 67 16, www.pam-velzeke.be).

Op zich is Zottegem als 'stad' niet zo groot, maar met liefst tien deelgemeenten komt het toch aan zo'n 25.000 inwoners. Op de Markt domineert het bronzen standbeeld van Egmont, een figuur die je nog kent uit de geschiedenisles en die ten tijde van de Beeldenstorm in de zestiende eeuw samen met Van Horne werd onthoofd. Onder andere door zijn gunstige ligging is de stad een vaste waarde in een aantal wielervedstrijden en is ze ook de aankomstplaats van een etappe in de Driedaagse van De Panne. Sinds 1934 vindt in Zottegem jaarlijks ook de GP Dokter Tistaert plaats, een wedstrijd voor eliterenners cat. 1.1 in de Europe Tour.